

de internationaliseringen mere bredt ud, så vægten på internationale forhold bliver en skoleprofil snarere end et særpreg for få udvalgte klasser.

Jeg skal i denne forbindelse nævne den undersøgelse af de internationale aktiviteter på *gymnasier, hf-kurser og VUC* (Voksenuddannelsescentre), som ministeriet har iværksat sammen med Socialforskningsinstituttet, og som blev omtalt også i redegørelsen fra januar 1996.

Den første rapport fra undersøgelsen er netop ved at blive offentliggjort. Den indeholder en kortlægning af de mange internationale aktiviteter på disse institutioner, medens den efterfølgende rapport vil fokusere på kvaliteten af det internationale arbejde.

Resultaterne af denne undersøgelse skal bl.a. bruges til at sætte institutionerne i stand til at tilrettelægge en mere målrettet og sammenhængende strategi og gøre ministeriet i stand til mere præcist at sætte ind med støtte, hvor det er mest effektivt.

Hvis undersøgelsen lever op til forventningerne, vil jeg overveje at iværksætte en tilsvarende undersøgelse af de internationale aktiviteter på *folkeskoleområdet*. Undervisningsministeriet har allerede med udgivelsen af publikationen »Den internationale udfordring til erhvervsuddannelserne« fra maj 1996 taget skridt til at understøtte strategiarbejdet på *erhvervsskolerne*. På universiteterne og tilsvarende uddannelsesinstitutioner har internationalisering altid været et middel til at nå målet om den højst mulige kvalitet. Forskere har altid været afhængige af internationale kontakter og samarbejde. En øget forskermobilitet er i dag afgørende for forskningen og for vore forskningsmiljøer. Det skyldes de næsten samfundsomvæltende forandringer, der sker i alle lande og den hurtige udvikling bort fra den individuelle forskning og hen imod arbejde i forsker-team. Forskermobiliteten er søgt fremmet med de seneste overenskomstforhandlinger på akademikerområdet i 1995, hvor det blev aftalt at afsætte en pulje på 4 mio. kr. til dette formål. Midlerne kan anvendes af den enkelte institution som incitament og belønning af medarbejdere.

Men i dag ses også her en strategi, der har betydning, at internationaliseringen, fra at være rettet mod eliten, nu er rettet mod hele institutionen og mod alle studerende. EU-programmerne, ikke mindst ERASMUS, har uden tvivl spillet en afgørende rolle her. Jeg går derfor ind

for et fortsat stærkt dansk engagement i EU-programmernes aktiviteter.

Rektorkollegiet har fornylig i sit debatoplæg om internationalisering af højere uddannelse i Danmark peget på, at internationalisering er en afgørende forudsætning for, at institutionerne er konkurrencedygtige på fremtidens internationale uddannelsesmarked og dermed i stand til at leve op til deres nationale forpligtelse over for det danske samfund til at uddanne internationale konkurrencedygtige kandidater.

Der er nok ikke tvivl om, at de højere uddannelsesinstitutioners muligheder for at markere sig internationalt vil afhænge af deres netværk – ikke blot med udenlandske topinstitutioner, men også med industri og erhvervsliv. Internationaliseringen af de højere uddannelser via et sådant udvidet netværkssamarbejde kan på langt sigt betyde nedbrydning af institutionsgrænser, som de kendes i dag. Og dermed eventuelt også nedbrydning af vante strukturer. Hver institution må i fremtiden skulle afgøre med sig selv, hvor dens styrke er, og i et netværkssamarbejde med andre institutioner og partnere – udenlandske såvel som indenlandske – overveje den bedste placering af hvert enkelt fagområde.

Jeg vil støtte en sådan udvikling, hvor jeg kan, og i en dialog med institutionerne, erhvervslivet og andre relevante partnere finde frem til, hvor og hvordan vi skal satse i fremtiden.

Også på de øvrige videregående uddannelsesinstitutioner er der nu en betydelig udvikling i gang – hovedsagelig med baggrund i EU-uddannelsesprogrammerne. Her er det specielt studentermobiliteten, der ønskes fremmet og som derfor i særlig grad understøttes nationalt. (Studentermobiliteten vil blive yderligere omtalt i det efterfølgende under det særlige indsatsområde, der vedrører studie- og praktikophold i udlandet.)

Den internationale dimension er også under udvikling inden for *folkeoplysningen*. Fx er der på AVU-området (Almen Voksen Uddannelse) en række eksempler på samarbejde mellem VUC-centre og institutioner i udlandet. Det er ikke mindst de central- og østeuropæiske lande, der i særlig grad er interesserede i de demokratiseringstanker, der ligger til grund for folkeoplysningstraditionen. Det er vigtigt, at dette samarbejde bliver styrket også fremover. Også mange af de andre folkeoplysende skoler af forskellig art – daghøjskoler, produktionsskoler, ungdomsskoler og efterskoler, for blot at nævne